

[Petra Petersen.]

hjemme i skolen. Ved yderligere at nedskære timetallet opnår man kun at forringe undervisningen i byerne endnu mere.

Der er en anden ting, som efter min mening spiller en meget stor rolle, og det er den meget høje klassekvotient. Jeg kender 1. klasser, hvor kvotienten er helt oppe på 35 à 40, og det er klart, at en lærer skal være et unikum, hvis han er i stand til med den klassekvotient at give alle børnene undervisning. Hvis man kunne nedsætte kvotienten til et rimeligt tal som f. eks. 25, ville der være mening i at nedsætte timetallet.

Jeg talte forleden dag med en lærerinde i en landsby, hvor man har et udbygget skolevæsen, det vil sige 7 klasser og 3-årigt præliminærkursus, og ved den skole har de en klassekvotient på 19. Det er klart, at under sådanne vilkår kan man nedsætte timetallet. Jeg forstår godt, hvad det betyder for landsbyskolerne, at de gennem mange år ikke har haft kvalificerede medarbejdere, men jeg synes ikke, man løser spørgsmålet ved at forringe undervisningen andetsteds, og der er altså byer, der har nægtet at gå med til det forslag, ministeriet har stillet. Jeg synes, man har ladet to kostbare år gå til spilde uden reelt at gøre noget for at overvinde den lærermangel, som vi vidste der var. Vi vidste allerede i 1937, at skulle skoleloven af 1937 gennemføres, ville vi komme til at mangle lærere, og vi vidste klart og tydeligt, da fødselstallet steg, at vi måtte have flere lærere. Dertil kommer, at vi altid har ligget i bunden med hensyn til undervisningen.

Da nu skolen er til diskussion, selv om det er lærermangelen, vi diskuterer, vil jeg gerne have lov til at fremsætte nogle principielle bemærkninger om de områder, hvor vi dengang havde vore betænkeligheder. Vi lagde under skolelovsdebatten ikke skjul på, at vi havde ønsket den udelte skole. Som jeg sagde før, frygtede vi, at det kompromis, man dengang indgik, og som vi også gik med til, den milde deling, ville betyde, at kampen for at få børnene i mellem skolen ville fortsætte, og her er vore bange anelser slået til. Der finder den dag i dag i byerne en kamp sted for at få børnene optaget i B-linjen, som den tidligere førtes for at få dem optaget i mellem skolen. Mange forældre føler sig snydt og

bedraget og spørger: hvad har vi fået den nye skolelov for? Vi kan ikke se forskel på den ordning, vi har, og den, vi havde! De bestræber sig stadig for at få deres børn ind i B-linjen, idet de mener, nøjagtig som tidligere, at kun denne linje vil give børnene en reel chance i livet. Ekstra harme vækker det, at forældrene føler, at delingen er ret vilkårlig.

Jeg har spurgt lærere ved en stor byskole og har fået følgende forklaring: ved den pågældende skole havde man to 5. klasser, hvor man skulle dele børnene. Den ene klasse indstillede 18 børn, som kom med i B-linjen; den anden klasse fik kun 8 med. Men, siger denne lærer, denne forskel udtrykker selvsagt ikke nogen tilsvarende forskel i de to klassers dygtighed. Lærerne ved det, og forældrene ved det. Den samme lærer sagde bl. a., at pigerne var i stort overtal blandt dem, der blev indstillet til B-linjen. Grunden er den, som lærere ved, og som en del andre også ved, at piger i den alder er mere pligtopfyldende og læser deres lektier bedre end drengene; pigerne behøver ikke af den grund at være mere intelligente, tværtimod er det mange gange drengene, der senere bliver de dygtigste. Det er også ganske klart, at den lærer, der presser og pacer børnene frem til det, der må være eksamenskravet, opnår de største resultater med sine klasser.

På samme måde lyder beretningen fra to skoler om regneprøverne. De er lagt an efter, om man kan regne hurtigt. Der er nogle børn, der er hurtigere end andre. Nogle regner langsomt og mere grundigt. Det er ikke retfærdigt, at bedømmelsen skal afhænge af, om børnene regner hurtigt eller langsomt; det vigtigste er, at de kan regne.

Nu ved jeg vel, at forældrene har nogen indflydelse — lad os sige stor indflydelse, hvis man vil have det — på, om man skal have en delt eller en udelte skole; men der er alt for mange forældre, der ikke er klar over dette. Jeg har fået at vide fra mange skoler, at forældrene får en meget nødtørftig beløring, om man vil kalde det sådan, ved et møde, eller de får kun en skriftlig henvendelse, hvori de bliver spurgt, om de vil have deres børn i delt eller udelte skole. Det var det, vi frygtede dengang, og vi sagde det. Vi frygtede også for, at det,